

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **J. H.**, zast. společností 3 LSA, a.s., se sídlem Praha 4, Na Pankráci 1062/58, IČ: 256 48 721, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Praha 1, Letenská 15, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.6.2012, č.j.: MF-56230/2012/904,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jeho žádost o prominutí daňového penále na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005, sděleného platebním výměrem Finančního úřadu v Brandýse nad Labem-Staré Boleslavi č.j. 116259/10/057911200301 ze dne 23.6.2010 ve výši 721.056,- Kč a o prominutí dosud nevyměřeného úroku za dobu splátek daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005, podle ust. § 55a zákona č. 337/1992 Sb., ve spojení s ust. § 264 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb.

V odůvodnění žalovaný poukázal na ust. § 55a odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., dle kterého může Ministerstvo financí daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů a u příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti.

Dále žalovaný uvedl, že pokynem D-330 ze dne 1.11.2009, kterým Ministerstvo financí vymezilo nejčastější důvody pro prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti podle ust. § 55a zákona č. 337/1992 Sb., jsou v čl. II. odst. A vyjmenovány skutečnosti vylučující vydání rozhodnutí, jímž by bylo prominuto příslušenství daně z důvodu tvrdosti. Podle bodu

1. tohoto odstavce se podle žalovaného jedná mj. o skutečnost, že daň, ke které náleží příslušenství daně, o jehož prominutí je rozhodováno, nebyla dosud zcela uhrazena. Výjimku představují mimo jiné případy částečně uhrazené daně v situaci, kdy pro dosud neuhrazený zbytek daně je povoleno posečkání či splátkování. V takovém případě lze rozhodnout o případném prominutí příslušenství, které náleží k již uhrazené části daně.

Žalovaný rovněž konstatoval, že zjistil, že daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 nebyla dosud daňovým subjektem uhrazena ani částečně. Vzhledem k tomu byla v dané věci shledána existence skutečnosti vylučující vydání rozhodnutí, jímž by bylo prominuto příslušenství daně z důvodu tvrdosti. Ohledně dosud nevyměřeného úroku za dobu splátek dodatečně vyměřené daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 je podle žalovaného naplněna též další skutečnost vylučující vydání rozhodnutí, jímž by bylo prominuto příslušenství daně z důvodu tvrdosti, podle čl. II. odst. A bodu 3 pokynu D 330.

Žalobce v žalobě namítal, že nebylo možné s ohledem na změnu legislativy v procesní oblasti vyčkat s podáním žádosti ve smyslu ust. § 55a zákona č. 337/1992 Sb. až do doby úplného zaplacení dodatečně vyměřené daně. Podle žalobce tím, že ke dni 1.1.2011 nabytí účinnosti nový daňový řád, byla možnost jakékoliv žádosti o prominutí příslušenství vyloučena a žalovaný měl přihlídnout ke změně legislativy a k okolnostem, které vedly žalobce k podání žádosti ještě předtím, než byla daň zcela doplácena.

Žalobce dále namítal, že žalovaný svůj postup odůvodnil podmínkami, které sám stanovil v pokynu D-330, čl. II. odst. A bod 3. K tomu uvedl, že pokynu D-330 předcházela a do 31.10.2009 platil pokyn D-319, který příslušenství ve smyslu ust. § 60 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb. z možnosti prominutí nevylučoval. Podle žalobce není zřejmé, proč žalovaný změnil svůj názor na posouzení možnosti prominout úroky, které jsou příslušenstvím ve smyslu ust. § 60 odst. 6 dříve platného zákona č. 337/1992 Sb.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný zrekapituloval průběh řízení, vyjádřil se k jednotlivým námitkám žalobce, přičemž trval na svém právním názoru uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí, podle něhož nebyly shledány zákonné podmínky pro prominutí příslušenství daně spočívající v tvrdosti zákona, a měl za to, že žalobce nebyl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech.

Navrhl zamítnutí žaloby.

Ve správním spise se pro danou věc nacházejí tyto podstatné dokumenty a rozhodnutí: Žádost o prominutí příslušenství daně ve smyslu ust. § 55a zákona č. 337/1992 Sb. ze dne 29.12.2010; platební výměr Finančního úřadu v Brandýse nad Labem-Staré Boleslavi ze dne 23.6.2010, č.j. 116259/10/057911200301; rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 29.6.2012, č.j.: MF-56230/2012/904.

Při ústním jednání konaném dne 28.6.2016 setrvali účastníci řízení na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Dle ust. § 55a odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ministerstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoliv stadiu daňového řízení.

Rozhodnutí o prominutí příslušenství daně podle ust. § 55a odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. je rozhodnutím, na které ze zákona není právní nárok, vydávaným na základě správního uvážení. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, v případě správního uvážení zákon poskytuje správnímu orgánu ve stanovených hranicích volný prostor k úvaze, přičemž správní uvážení se uplatní tehdy, pokud s existencí určitého skutkového stavu není v příslušné právní normě jednoznačně spojen jediný nutný právní následek a zákonodárce dává správnímu orgánu možnost zvolit po zvážení daných okolností jedno z více řešení předvídaných právní normou (k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26.2.2015 č.j. 2 Afs 213/2014-39, ze dne 30.10.2013 č.j. 8 Afs 80/2012-49, ze dne 19.7.2004 č.j. 5 Azs 105/2004-72, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Z judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, jaké požadavky jsou kladeny na rozhodnutí týkající se žádosti o prominutí daně, a to s ohledem na skutečnost, že dané rozhodnutí je odvislé od správního uvážení správního orgánu. K tomu např. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30.4.2014 č.j. 8 Afs 14/2014-29 uvedl: „*V případě žádosti podle § 55a daňového řádu má správní orgán možnost i při naplnění zákonných předpokladů daň nebo její příslušenství neprominout. Nesmí však rozhodnout libovolně a nesmí porušit principy platící v právním státě, zejména princip legitimního očekávání. Žadatel o prominutí daně tedy nemá nárok na kladné vyřízení žádosti, ale má právo na řádný proces (blíže viz např. rozsudek ze dne 21.7.2009, č.j. 8 Afs 85/2007-54).*“ V uvedeném případě tedy soud přezkoumává, zda o žádosti o prominutí daně, resp. jejího příslušenství, bylo rozhodováno postupem, který vykazuje alespoň základní nezbytné parametry. Z takového rozhodnutí musí být zřejmé, o jaké žádosti se rozhodovalo, jakým předpisem se při rozhodování správní orgán řídil, jaké skutečnosti vzal za podklad pro své úvahy a jak ve věci rozhodl. Soud rovněž zkoumá, zda úvaha správního orgánu má dostatečnou oporu ve zjištěných skutečnostech, zda neodporuje zásadám logiky a zda správní orgán zákonem stanovené meze správního uvážení nepřekročil a řízení nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu.

Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, byť jeho odůvodnění bylo stručné, že všechny shora uvedené parametry byly splněny a žalobou napadené rozhodnutí ob stojí před soudním přezkumem. Žalovaný v dané věci nepřekročil meze správního uvážení a jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

K první žalobní námitce spočívající v tom, že žalovaný měl přihlédnout ke změně legislativy a při rozhodování o možnosti prominutí příslušenství měl žalovaný přihlédnout i k okolnostem, které vedly žalobce k podání žádosti předtím, než byla daň zcela zaplácena, soud uvádí, že námitka není důvodná. Žalovaný svůj postup řádně odůvodnil odkazem na pokyn D-330 (dle čl. II. A odst. 1 patří mezi skutečnosti vylučující vydání rozhodnutí, jímž by bylo prominuto příslušenství daně z důvodu tvrdosti skutečnost, že není zcela uhrazena daň, ke které náleží příslušenství daně, o jehož prominutí je rozhodováno) a nepřekročil meze správního uvážení, když použil vylučující podmínku pro prominutí daně, spočívající v neuhrazení daně. Žalovaný tedy v dané věci nerozhodl svévolně ani neporušil princip legitimního očekávání, neboť dle zmíněného pokynu je existence dluhu na dani jedním

z důvodů v zásadě vylučujících prominutí příslušenství daně. Žalovaný proto postupoval předvídatelně, v souladu se zavedenou správní praxí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2013 č.j. 8 Afs 80/2012-49).

K druhé žalobní námitce, dle které není zřejmé, na základě jaké úvahy změnil žalovaný názor na posouzení možnosti prominout úroky, které jsou příslušenstvím ve smyslu ust. § 60 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., když změnil podmínky v interním pokynu D-319, jež v daném případě prominutí umožňovaly, na podmínky v pokynu D-330, které s účinností od 1.1.2010 prominutí neumožňují, uvádí soud následující. Interní pokyny, včetně pokynů D-319 a D-330 nejsou obecně závazným právním předpisem. Smyslem pokynu D-330, i předcházejícího pokynu D-319, je zajistit jednotu v rozhodování a právní jistotu daňových subjektů, kteří žádají o prominutí daně. Pokyny Ministerstva financí řady D však jsou obecně pro správní orgány závazné, a to s ohledem na zákaz libovůle a zákaz neodůvodněné nerovného zacházení. Jejich použití je vyloučeno pouze v případech, kdy odporují zákonu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.10.2013 č.j. 8 Afs 80/2012-49, a dále rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28.4.2005 č.j. 2 Ans 1/2005-57 a ze dne 25.10.2006 č.j. 8 Afs 3/2005-59). Změna podmínek obsažených v pokynech je tedy možná, nesmí však být v rozporu se zákonem. O takový případ se v dané věci nejednalo. Žalovanému proto nelze vytýkat, že se řídil pokynem D-330, neboť žádost o prominutí daně byla žalobcem podána v době, kdy již pokyn D-319 neplatil a žalovanému nezbylo nic jiného, než aplikovat pokyn D-330.

Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce v žádosti o prominutí příslušenství daně uvedl skutečnosti, které považoval pro věc za podstatné, nicméně nespecifikoval, že by se domáhal prominutí příslušenství daně z důvodu nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, nebo příp. z důvodu odstranění tvrdosti. Bylo tedy na žalovaném, aby si skutečnosti, kterými žalobce argumentoval, vyhodnotil podle vlastního uvážení, což v daném případě také udělal, přičemž jeho rozhodnutí, jak již bylo shora uvedeno, tzv. minimálnímu standardu přezkumu ob stojí, neboť je z něj zřejmé, o jaké žádosti žalovaný rozhodoval, jakým předpisem se při rozhodování řídil, jaké skutečnosti vzal za podklad pro své úvahy a jak ve věci rozhodl. Z těchto důvodů tedy soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. června 2016

JUDr. Slavomír Novák , v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková